

Suárez somia en Catalunya

La pressió psicològica provocada pel referèndum OTAN és sufocant. Els dirigents polítics analitzen totes les possibilitats sobre el que pot passar el dia després del 12 de març. Entre aquestes possibilitats figura la dura batalla que hi haurà per guanyar-se el centre sociològic.

És en funció d'aquesta batalla que Agustín Rodríguez Sahagún acaba de passar per Barcelona. Ha dit que el CDS no és un satèl·lit del PSOE ni està lligat financerament pel govern. També ha dit que el CDS no s'ajuntarà mai amb el PRD, perquè el partit suarista anirà sol a les eleccions. Els suaristes no renuncien a presentar-se a Catalunya, on l'espai de centre està més que cobert per C i U, que, a més, és el focus de projecció del reformisme a la resta de l'estat.

Malgrat això, el CDS no renuncia a presentar-se a Catalunya. Fins i tot d'algunes paraules de Rodríguez Sahagún es podria deduir que el mateix Suárez podria ser cap de llista del CDS a Barcelona. Seria una bomba. Però tot és possible. Si es confirma, podria interpretar-se que Suárez veu tan malament presentar-se a la seva ciutat o a Madrid, que vol provar sort a la capital catalana, per tal d'assegurar-se una acta de diputat pel seu partit. Això indicaria que el CDS creu poc en les seves possibilitats electorals i que l'únic objectiu es redueix al fet que l'ex-president del govern tingui assegurat un escó al Congrés dels Diputats. Trist paper del qui fou màxim dirigent d'un partit de govern, UCD, que va desaparèixer del mapa polític a causa, sobretot, d'errors propis.

Sectors de l'antiga UCD van anar a parar a l'actual Coalició Popular fraguista per la via demòcrata-cristiana del PDP d'Oscar Alzaga, que té a Catalunya com a dirigent més

Amb el rerefons de les especulacions sobre una possible entesa entre el PDP i el PRD, amb Convergència i Unió com a referència, el CDS tracta de fer-se un espai en el centrisme a Catalunya.

Oriol Domingo

rals. És a dir, que quedi cobert per una entesa entre PDP i PRD. Segons aquest disseny, el PDP ofereix una organització i el PRD ofereix, sobretot, una imatge moderna i no contaminada políticament. En tot cas, aquesta hipotètica i futura entesa entre PDP i PRD respondria al model polític establert a Catalunya per C i U, que és la coalició política i electoral de caràcter permanent entre Convergència Democràtica i Unió Demo-

La baralla contínua pel centre polític.

destacat Joan Josep Folchi. En cercles propers a Alzaga i Folchi s'està analitzant la possibilitat de distanciar-se d'Alianza Popular, segons com vagin les properes eleccions generals. Això es produiria si es confirmés definitivament el sostre polític de Fraga.

El dibuix dissenyat pel PDP consisteix a deixar el partit fraguista com una petita força a la dreta de l'arc parlamentari i polític, i a aconseguir alhora que l'espai de centre quedi cobert per demòcrata-cristians i per libe-

cràtica, i que governa la Catalunya autònoma des del 1980.

Aquest model inclou la consolidació de C i U a Catalunya i la seva projecció a la resta de l'estat, que passaria per un diàleg que Convergència tindria amb el seu interlocutor, el PRD, i que Unió tindria amb el seu interlocutor, el PDP. Això comportaria que la presència del PDP a Catalunya hauria d'acabar-se. I és que Unió reivindica des de sempre que és l'únic partit demòcrata-cristià existent al Principat. □